

VIENYOBE LIEUVNIKU

, Vienuoje Lietuvniku“
Išleina kas trečiadienį
Brooklyn, N. Y.
Prenumerata metams;
Suvienytose Valstijose ir
Kanadoje \$200.
Europoje ir kitur \$2.50
Prenumerata mokama iš vir-
šaus. Prenumeratos metas
skaitosi nuo laiko užsirašymo,
ne nuo Nanjo Meto.
Apgarsinimų prekių klaus-
kite laišku.
J. J. PAUKŠTIS K. BRAZYS,
120-124 Grand st.
Brooklyn, N. Y.

Visuomenes, literaturo ir politikos savaitinis laikraštis.

Nr. 20.

Brooklyn, N. Y., 13 d. Gegužio (May) 1908. m.

ENTERED AT THE BROOKLYN, N. Y., POST-OFFICE AS SECOND-CLASS MAIL MATTER

Metai XXIII.

Da tolima pergale.

Pastebėjau lietuviškuose laikraščiuose, kad mūsų revoliucijos romantikai karakterizuojant dabartinį Rusijos padėjimą šiaip: mušis, esą, pasibai-ge, bet karę dar traukiasi; lai tas mušis ir pralaimėtas, lai visos užkariautės pozicijos ir pateko atgal į rankas ne-prietelių, bet karę, argu revoliucija esą da neužsibaigė; ir jeigu revoliucionieriai burai nutraukė kur į šiaurės ištrė-mimo abazus, tai tas esą da ne-reiškia, kad sataika jvykusi.

Vargo žmonės! Jaučiasi jų noras kuogrečiausiai pamatyti tą šalį, apie kuria dieną ir naktį svajoja,—apie šalį liuo-sybės ir laisvės. Bet pamiršta pasiliusuoči nuo psychologijos, illuzijų,— jog prie tos laisvės negalima žengti spar-čiai žingsniais.

Nors niekuomet nepriskai-čiau save prie drąsinių revo-liucijos strategų (išminčių), vienok drįstu išsireikšti, kad tasis tvirtas žmonių įsitikėjimas į netolimą Rusijos liau-dies pasiliusavimą iš biuro kratiškosios valdžios nagų, doro ant manęs išpuj, lyginai senovės pasakos. Suprantama — liaudžiai jos malonios, nes pasakos juk yra poezių!

Peržvelgus Rusijos dabartinių padėjimą, sulyginus jį su revoliucijos laikais, — aisku-darosi, kodėl rusų politiškie-jie veikėjai kaskarts plačiau atsiliepia, jog revoliucija jau užsibaigė; nes ištikro ne tik užsibaigė mušis, ne tik pasiliuvė-karę, bet Rusijos valdiniai pa-klusnai, be jokių pasipriešini-mų, jau moka sunkią ir baisią savo valdžiai kontribuciją (do-ni).

Nežiurint ant to, jog Rusijos biurokratija stojosi pri-ezascia visokių sukilių, ji da-bar pasiūmė atlošti rolo teisto-jaus. Ji nėra patraukama į teismą kaip kaltuinkas, ji net nenori buti liudininku.

Ji, — teisia; o jos principu-yra žiaurumas ir begailesti-namas.

Kaip teistojas — ji jau nu-seis pirmosios ir antrosios du-mų atstovus, užbaigė ilgą eilę, pė-dešimt kartų perkraté-bylas apie sukilius; perejo-prie spaudos prasidžiungimų, prie tyrinėjimų apie sajungas ir darbininkų organizacijas, universitetų ir Finlendijos autonomijas ir tt ir tt.

Zodžiu sakant, biurokratija dabar užimta tuomi, kad kuo-švariausiai išslnoti iš savo val-stybes nenuoramas, kad nelik-

tų né vieno revoliucijos krislo, laisvės mincių ženklio.

Ir reikia pripažint, kad biurokratija šluoja labai pa-sekmingai.

Ji daeina net iki save apgir-dančio pasigérējimo, ekstazo.

Nemint jau nuteisimo pirmosios dumos atstovų, suside-dančių iš ramiųjų gaivalų — būržuų, — kuomi valdžia par-odė kartų pasityciojamą iš visuomenės, — dabar užtenka Rusijoje turėti tik revoliucijo-nieriaus pavardę,—ir jau tave-teisia, lygiai kaip Prancuzijos direktorija teisė ir ant mirties pasmerklavo žmones uz vieną tik aristokratiską pavardę...

Gal dauguma māsto apie tuos kadrus ir burius, kurie kalejimtuose randasi? Gal — apie išvarytuosius ant pasaules krašto, į Sibiro pelkes, kur, šimtai, tukstančiai politiškųjų ir kriminalistų, po priežiura šimto nagaikų šaltyj ir purni-basi taiso vieškelius? Nuo jų gal laukia išgelbėjimo ir pervezdimimo revoliucijos?

Bet kodėl jie nemato žmo-nijos, kuri tebeniuks prisleg-ta tamšybes našta, visai da-nepažįstant net savo retėzių? Jeigu Rusijos vargstančioji žmonija, susidedanti daugiau-iš smulkųjų badaujančių ukininkelių, per paskutinius metus ir apsipaižino šiek-tiek su biurokratiską valdžią ir prie ko to valdžia veda, tai da-jį toli nuo to, kad butų išmo-kus, kaip pasiliusuoči iš po-jos jungo. Kodėl nejeiškome gelbetojaušas pačioje žmonijoje? Juk ji vistiek ateis, žmonėms besiauklėjant protiškai.

1905 metai parodė da lide-lij žmonių tamsumą. Sukili-mas, kuri miesto darbininkų propaganda išsaukė, — tik propaganda, o ne, kaip kiti tvirtina, pačių žmonių susipratimis, — iš pradžios turėjo pa-sisekimą vien tik dėlto, kad valdžia tuo laiku visai neturė-jō namie kariumenės, — ji buvo išvaryta į Mandžurijos tyrus. Tiesa revoliucionieriai atspėjo valdžios silpnają pu-se ir davė jai didži smugį, bet ir pati nepasijuto kaip kariume-nė tapo atgal pagabenta ir kaip pakliuva į jos užstatytą tinklą. Revoliucionieriai ma-nė, kad tik su miesto darbi-ninkų pagelba gales atsiekti savo mierius; jie naiviskai ti-kejo senam tvirtinimui, kad istorija tankiai atsiarkojanti. Jeigu praėjusių amžių buvo atsiekiами tikslai per kruvinas revoliucijas, tai dabar tas ne visuomet buna galimu. Dabar jeigu da ir revoliucijos norė-

ypač Rusijoje, tai turi kilt ir sodžiuose ir tai tik per miniu apšvietimą; nes Rusijoje iš so-džių kila ir miestų darbininkai ir galinga armija. Kada so-džius apsišvies nors iki savo teisių pažinimo, tai miestų darbininkai ir kariumenė bus po žmonių pusės ir valdžia grūs.

Jau nuo paskutinės pusės devynioliktojo amžiaus, visi ginkluoti revoliucijos pasike-sinimai tapo valdžių apgaleti; ir, iš priežasties praėjusių re-voliucijų ir naujų pasikesini-mų, valdžia, apgindama save vis daugiau ir daugiau, pasi remiant ant naujų technikoje išrastų įrankių, padiidino savo galybę ir davedė ją pabaigoje praėjusio amžiaus iki tokiam laipsniui, jog kova žmonijos su apsiginklavusia valdžia sto-josi visai nebegalima. Prie to valdžia pačių į savo rankas netik milžiniškus turtus, sun-reukamus nuo žmonijos, bet ir dviaskiųjų įtekėm. Valdžios rankose randasi slapta policija ir visos pagal naujosios sistemos budą organizuotos šuipų istaigos; paskiaus ji turi pa-pirkimus ir spaudos cenzurą, gelžkelius, telegrafus, telefo-nus, kalėjimus, stiproves, ja-uomenės auklejimą ir kas svarbiausia, kariumenę. Ir tas viskas taip organizuota ir taip galinga, jog visoki revoliucijos pasikesinimai jau buva be pa-sekmės.

Ir kvailiausi valdinių, apginiuoti savęs niekuomet nedaleis rimtų prisirengimų prie sukilio ir visuomet be jokių sunkenybių apgalės sil-pnus atviro sukilio pasikesi-nimus.

Gal ir yra noras kai-kurių Rusijos valdinių ukininkelių, padėjimas kurių yra daug blo-gesnis, negu viešpataujant Aleksandri II, parcikauti, tikriaus sakant, paprašyti žemės, kurios užtektų prasi-maitinimui; paskiaus pareika-lanti politiškosios laisvės (čia jau visai šaly lieka darbininkų reikalai); bet valdžiai, jeigu jai tik pasirodo tie praėjimai negeistinai, užtenka parodyti vienos nagaikos šešelį, kaip vėl stojasi tyla, arba drąsas žmonės pasijunta eilėse kalejimo kadru.

Vienintėlis įrankis pér-galé jimo Rusijos biurokratiskos valdžios randasi tame, kad kariumenė, susidedanti iš tu-pačių liudžių žmonių, suprasti ueteisingumą, žiaurumą ir blē-dingumą savo valdžios, persto-tu tarnauti jai. Bet ir tame dalyke valdžia, žinodama, kad

svarbiausi jos spēka — kariu-menė, taip organizavo jos vie-nodomą ir discipliną, jog ir propaganda sunkiai ir labai sunkiai tegali but varoma tar-pe jos. Kickvienas žmogus, kariumenėje esantis ir jau per disciplinos rėti perkostas, kokių jis ten neturėtų politiškus persitikrinimus, da tarnaujan-tis, negali neklausyti koman-dos, kaip negali nesumerkti ak-ki, ant kurios kumščio smugis uz trauktas. Dvidesimt metų vaikinai, kurie į tarnystę ren-kasi, budami išaukleti klaidi-gioje, bažnytinėje ir patriotiš-koje dvasioj, negali atsisakyti nuo tarnystės, kaip negali neklau-tyti vaikai, kuomet juos į mokyklą siunčia. Pastoje gi į tarnystę, tie vaikinai, kokiu-jie ten nebutų pažiurių, patekė po amžiaus išdirbtos kietos dis-ciplinos, per vienus metus ne-išvengtinai persidirba į pak-lusnius valdžios įrankius. Jei-gu ir pasitaiko koksai atsi-kiemas, — vienas iš dešimties tukstančių, kad kai-kurie ir atsi-asko nuo tarnystės kariu-menė, tai tas da nieko nereiš-kia. Taip, jog dabar rimtas sukiliimes negali organizuoti, o jeigu ir organizuotusi kas panėšias, tai tas visuomet bus sugniaužta ir nebūs kitokių pasekmui, kaip tiktais daugelio lengvatiškų pražutis. To gali nematyti senovės pažiurių revoliucioneriai ir užsiimantieji kova, stojančiai nekuriems pa-prasta profesija, bet negali nematyti to visi žmonės, kurie laisvai ir blaivai žiuri į istori-jos atsitikimus.

Esant žmonijai tokioje tam-sybėj ir turint tiek nedorų mokytojų, jai sunku greitame laike pasiliuosut. Bet kol ji dasieks gryna supratimą, at-siekusi kuri tik ir gales pasiliuosuti, jai prisieis da ilgus desėtkus metų laukt, — da jos tolima pergale.

Išmintingai tie daro, kurie revoliuciją mato ne vien gink-luose, ne vien siaurų ratelių suorganizavimose, bet ir pla-čios liaudies švietime. Nes ta-me ir ginklas.

A. Dubas.

„Ziburelio“ atsisaukimas i Lietuvos visuomene.

Ir visur kila skundas, ai-mazavimai, jog vargai Lietuva gyvuos, vargai paregės ge-resnę ateiti: mūsų jaunuomenė mūsų tautos viltis mirsta džio-va, mirsta badu.... Iš sulin-

jaunoji Lietuva šviesos sem-ti, verziasi į mokyklą su kar-siausiai norais sirdyje ir to-kias kliutis sutinka ant savo tako, taip sunkus jos medžia-giškas padėjimas, kad stacių siurpuliai ima pasiklausius apie tą gyvenimą ir pamačius išblyškusius veidus mūsų mo-ksla einančios jaunuomenės.

Baisi išgastis apima nuo-lat girdžiant: „jau tas pasimi-re,—toks buvo jaunas.... jau aną džiova pakarto, o toks buvo gabus, tiek iš jo tikėjo-mes.... Nebliko.“ Ir taip nuo-lat.

Stai Višinskio nebekome, štai Biliuno nebekome.... krito, gal už tai, kad Lietuvos visuomenė visas savo pajiegas atidavę. Ir to visuomenė ne-beatidėkavos jiems kitokiu bu-du, jei bent tik atsimins savo pareigas kaslink tų, kurie dar tebegevyuoja.

Ta visuomenė gali dar iš-testi gelbėjančią ranką tūm, kurie yra jos viltis, kuriems pagelba dar neveluosta.

Iš visur kila balsai: „duo-ki duonos, padėkit mums mokslos įgyti, kad galėtume gerai atlikti tą darba, kurs mūsų laukia.“

Lietuvos visuomene, čia ant lygių lankų ties Nemunu ir kalnuotoje Žemaitijoje, ir Jūs broliai—išeivai už juriū-marių atsidurę, išgirskite, at-siliepkite, gelbékite Lietuvos viltį!

Kiekvienas šimtą kartų ma-tė ir girdėjo, kaip vargsta mūsų mokslos einanti jaunuomenė; bet taip nuolat, taip skau-džiai, kaip „Zibureliui“ retai kam atsitinka girdeti. I mū-sų mažą draugijelę, vargai gyvuojančią iš sąnarinių mokes-cių ir skurdžių aukų, kreipi-siasi daugybė žmonių, atėina daugybė laiškų, su širdi plėšan-čiais aprašymais.... Suzinoje, ištyre, matome, kad tai gry-niausiai tei-ybė,—reikia padėti norisi nors kelis reikalaunamus skatikus nusiūsti, o čia nera Išdas taip tuščias, nors iš-po žemų trauk.

I visą tat Lietuvą saukiam: gelbékite savo viltį — jaunuomenę! Padėkite „Zibureliui“ gyvoti, padėkite jam apru-pinti tuos, kurie taip pagelbos reikalauja. Kiekvienam mūsų įmetus kelis skatikus į „Zi-burelio“ išdą neisime elge-tautų, o tuom tarpu į draugi-jelės duris nebebarškis vel-tui pagelbos reikalaujantieji.

I Jūs dabar šaukiamas bro-liai, išeivai amerikiečiai. Jūsų gyvenimo salygos laisvoje šalyje šiek-tiek lengvesnės; at-

minkite apliestant tėvynę, at-siliepkite... siuškite aukas „Ži-burelio“, kas kiek gali-ra-ginkite vieni kitus siūti.

Ačiu Jums tars Lietuva, kuomet jus mokslos einanti jaunuomenė nebemirs džiova iš vargo, o dirbs jus naudai.

Žiburelio Valdyba.

„Žiburelio“ antrašas:
Vilnius, Marija Putvinskaitė
Zavalna gatv. N 13-4.

Russia Lithuania.

A. A.

Martynas Šernius.

Pereita savaitę *) pasimirė Cyntioniškyje prie Šilokarcia-mos (Prusų Lietuvoje) 59 am-žiaus metų Martynas Šernius.

Iš vradžios buvo kefines, Šernius „pagonams“ pasišves-ti. Tam tikslui buvo istoję misjonierų anstalon Berly-ne. Bet greit pasirodė, kad tam pašaukimui persilpnas esa. Tada istoję jis prie kunigo Söhncederio Priekulėje į spaustuvę ir išsimokino spaustuv-ninkų amatą. Po išsimokinimo apsigyveno jis Klaipedoje ir bendrai su vokiečiu Holz' u išsaitė spaustuvę.

Tuo laiku Prusų lietuvių pajuto vokiečių valdžios „ma-lyonbę.“ Lietuviška kalba tapo į mokyklų laukan varo-ma. Lietuviai savo užtarėjų taip jau į savo laikraščių ne-turejo... Kuršaitis savo „Ke-leivye“ labai mažai lietuvių tesirupino. 1877 metais jis apgarino, kad jau savo darbe (suprask vokiečių patriotizme)pailses esas ir geidžias, kad kas nors ji pakeistų. Kai-kurie susirinkmo vadova-i krepesi tuomet į Šer-nių ir prašė jo pradeti leist kokį nors lietuviška laikrašti. Šernius sutiko. Bėt kaip anie-surinkimo vadovai pranešė Kuršaitiui, tai Kuršaitis krup-telėjo ir pradėjo Šernių pie-menisku budu darkyti, buk-jis noris jo „Keleivij“ nužu-dyti.

Tačiaus nežiurėdamas į vi-sus dergimus 1878 metais pra-dejo Šernius su Holzu Kla-i-pėdoje „Lietuviška Ceitunga“ leisti. Redaktorium buvo pat-sai Šernius

, Lietuviška Ceitunga "stojo už lietuvių teises, tas netiko tliems vokiečiams. Vienas dvarininkas, v. Sanden iš Tu-sainių, bandė papirkti Šernių,

prišiūsdamas jam porą šimtų markių, bet Šernius nepriėmė tos Judošiaus algos... „Liet. Ceit.” pradėjo aiškiaus budinti lietuvius. Joje tilpo raštai d-rų Sauerveino, Basanavičiaus ir Šliupo. Dievoteniems „surinkimininkams” tas nepatiko. Jie praše Šernius, kad perstotų „zenapitiškus” raštus talpinti.

Jam tai neorint, pradėjo jie „Liet. Ceit.” boikotuoti. Šernius buvo priverstas išpildyti skaitoju reikalavimus. Tačiaus vis neužmiršo kas esas ir progai pėsitaikius žadino lietuviškus jausmus.

Veliaus jo bendru Holz'ui mirus, pardavė Šernius spausdutę Siebertui drauge su „Lietuvnka Ceitunga,” pats istojo pas Siebertą už raidžių desti nėtojį ir buvo „Liet. Ceit” tik atsakomuoju redaktoriu. Redagavimą vedė kiti. Tačiaus Šernius ir tada neliove savo jausmus išreikšti ir lietuvių teises užstoti.

1904 metais Šernius tapo prie darbo beeinānt apoplekšijos ištiktas. Visa dešinė pusė tapo suparalizuota, bet neteko kalbos. Tačiaus gydytojams pasisekė jo sveikata po ilgos ligos atitaisyti. Bet darbo dirbtį jis nebegalejo.

Pavasarį 1905 metų pardavė jis savo namelius ir nukeliavo su žmona pas jossos gimines, kur dabar pasimirė.

Šernius netikėjo rastu lietuvių užstojo, bet ir darbu, au kodamas graželius lietuvių gerove rupinančiomis lietuvių draugijoms.

Seriaus buvę linksmo ir meilas budo. Jis mylėjo pažanga ir stojo už nuskriaustus.

Gerbdomas jo atminimą, ištariu:

„Teesie lengva tau Lietuvos žemėlė, tu tikras Lietuvos sunau!”

Ansas Bruozis.

* „Viln. Žin.“ N 82.

Kas bus su religijomis?

(Žr. „V. L.“ 18 N.)

Daugelis mūsų dvasiškųjų kurie persistato save žmonių doros mokytojais, užmiršta, kad religija yra niekas kitas, tik tai žmonių susivienijimo forma. Ir pakol ta ar kita religija auklėja to ar kito žmonių burelio vienybę, tol ją žmonės myli ir gruoda. Religija, kaip ir kokia konstitucija: kaip ji žmonių reikalams yra atsakanti, patol ir žmonės ją remia. Kaip tik žmonių reikalus apliežia, taip ir žmonija ją apliežia. Yra tai naturališkas dalykas. Progressas arba pirmynieiga veda žmoniją pirmyn. Jeigu religija paspėja greta eiti, tai jis laiminga. Jeigu ne, tai ji keikiamai. Ne kalti čionai joki „bedieviai,” „masonai,” ar socijalistai, kurių žibla dvasiškija tam siaus žmoneles baido. Jeigu žmonės religija apliežia ir net pradeda ją naikinti, tai kalta pati religija, arba jos vadovai, kurie religija paverčia į nenaudingą dalyką. Ant sveto turi but viskas žmogui naudinga; kas neišduoda gero vaisiaus, tą naikinama. Net jų sugedimą, jieško naujo

ir Kristaus alegoriška patarlė apie išskirtiną nevaisingo medžio ir sudeginimą jo turi priimti mūsų religijų stulpams, kad tas pasakymas kaip tik šiandien tinkta prie religijų...

Kai-kuriuose kraštose dviškija nuolatos reformuoja. Taip va Vokietijoje labai sparčiai plėto „laisvosios religijos“ komunos (benedrovės). Cionai stengiamosi yra sutaikinti naujovinį mokslą su senovės padavimais apie svieto sutvėrimą, apie žmogaus atsiradimą ir tp. Tie „laisvataikiai“ bando sutverti tokią religiją, kuri nemikčiodama atsakyti ant kiekvieno žmogaus reikalo. Tuomi jie vienok numanydami ar nenumanydami griauna religiją visiškai; nes tik ištrauk iš po religijos kojų senovės passakėles apie Dievą, dangą, pragara ir kit, tai jis greitai sugriūs.

Australijoje nesenai atsiraudo didelis judėjimas (ir jis sparčiai eina stambyn)—sutverti „moksliską religiją,” tai yra tokia, kuri sulyg naujovinio mokslu aiškintų apie svieto tvėrimą, apie draugijos sukilostimą, apie draugijos reikalingas reformas; tie „mokslatikiai“ reikalauja iš savo religijos, kad jis sutverti gražią dora, kuri pritiktų ir butų atsakanti naujosios gadynės salygoms ir žengtų greta su vienais kulturinius žmonijos reikalavimais.

Kaip pasakyti apie tokią religiją? Nieko daugiau, kaip tiktais tą, kad jis pati save, kaip religija pradėjo ēsti, éda ir ir sué, o pavirs į paprastą žmonių susivienijimą.

Artimesniuose ir tolimesniuose pagaliaus Rytuose religijos mainosi ir eina geryn. Liberališkos sektos platinasi. Sirijoje, mieste Akre 1892 m. pasimirė buklus vyras Bahá-Ullah. Jis paliko daugelį rastų apie dabartinio islamo (mahometanizmo) nieku. Jis rekomendavo naują progresyvišką religiją. Ir jo mokslas nenuėjo už dyką.

Šiandien visoje Azijoje, o ypač Persijoje yra išsiplatinęjo pasekėjai vadinti „bahai stais.“ Cia ne vieta plačiau aiškinti tos naujos religijos ypatybes. Tiek tik reikia pasakyti, kad „bahai“ yra taikomas taip, kad jis sutinktu ir su mokslu ir atsakyti netik azijiečių, bet ir europiečių žmonių reikalams. Taikina ir veda į vienybę islamą, žydų tikėjimą ir krišionybę.

Ar gi tokia religija bera religiją? Ne, jis ugdirna tik paprasčiai tautų susiartinimą. Kaip tik žmonių reikalus apliežia, taip ir žmonija ją apliežia. Yra tai naturališkas dalykas. Progressas arba pirmynieiga veda žmoniją pirmyn. Jeigu religija paspėja greta eiti, tai jis laiminga. Jeigu ne, tai ji keikiamai. Ne kalti čionai joki „bedieviai,” „masonai,” ar socijalistai, kurių žibla dvasiškija tam siaus žmoneles baido. Jeigu žmonės religija apliežia ir net pradeda ją naikinti, tai kalta pati religija, arba jos vadovai, kurie religija paverčia į nenaudingą dalyką. Ant sveto turi but viskas žmogui naudinga; kas neišduoda gero vaisiaus, tą naikinama. Net jų sugedimą, jieško naujo

irKristaus alegoriška patarlė apie išskirtiną nevaisingo medžio ir sudeginimą jo turi priimti mūsų religijų stulpams, kad tas pasakymas kaip tik šiandien tinkta prie religijų...

Kai-kuriuose kraštose dviškija nuolatos reformuoja. Taip va Vokietijoje labai sparčiai plėta „laisvosios religijos“ komunos (benedrovės). Cionai stengiamosi yra sutaikinti naujovinį mokslą su senovės padavimais apie svieto sutvėrimą, apie žmogaus atsiradimą ir tp. Tie „laisvataikiai“ bando sutverti tokią religiją, kuri nemikčiodama atsakyti ant kiekvieno žmogaus reikalo. Tuomi jie vienok numanydami ar nenumanydami griauna religiją visiškai; nes tik ištrauk iš po religijos kojų senovės passakėles apie Dievą, dangą, pragara ir kit, tai jis greitai sugriūs.

Sijame yra judėjimas atbavoti „gryna“ buddizmą, tokį, kokių europiečiai juos užėję rado. Bet tas atbavojimas eina laisvamaniską pamatu. Japonijoje gi taip pat reformuoja buddizmą; gerai žiai ir dievoti žmonės rankioja tulas geras doras iš krikščionybės ir kunijs jas iš buddizmą. Nesenai prasidėjo Japonijoje organizuotis „Buddistų jaunuomenės draugijos“ ant pavyzdžio Amerikoje esančių „Krikščionių jaunuomenės draugijų.“ Religijos nebeišsigelbėja savęs tarp vienų žmonių, tri nors stengiasi užsislėpti tarp jaunuomenės burelių. Ir cionai jos jau vi-

(Da bus).

Reikalai Aušros draugystės.

Rinkimai centro viršininku „Aušros draugystės užsitraukė“ gana ilgai, kaip nariams draugystės žinoma, dėlto, kad teko ant Centro pirmsėdžio balsuoti du kartu, nes pirmą kartą gavo abudu kandidatai lygū balsų skaitlių.

Nenorėdamas užimti laikraštyje daug vienos ir talpiant ilgą litaniją, kas kiek gavo balsų ir ant kokių urėdų nariai buvo perstatyti, paduosiu vien surašą išrinktų ir keliais balsais. Kartu su tuom duosiu ir apyskaitą „Aušros“ draugystės iplaukimų ir išdavimų nuo 1 sausio iki 20 kovo sių metų.

Pirmsėdis Centro komiteto Dr. M. Želvienė iš Plymouth, Pa. gava 10 balsų.

Susinešimų sekretorius — J. Šernas iš Chicagos III. gavo 10 balsų.

Pinigų reikalų sekretorius — P. Mikolainis iš New Yorko gavo 11 balsų.

Kasierius — Dr. J. Sliupas iš Scranton, Pa. gavo 15.

Knygus — M. Seškinė iš Chicagos, Ill. gavo 8.

Nuo pradžios šių metų iki pusei kovo šių metų

Iplaukimai.
Sausio 1, Dr. Sliupas... \$3.00
Sausio 29, 4 kuopa L. S. S. A.

[\$4.95
Sausio 29, 1 kuopa „Aušros“ Dr-stės, per Ilgaudą \$20.00

Vasario 1, L. S. S. kuopa iš Frankfort Ill., per p. Dubicką... \$5.00

Vasario 1, Brooklyn „Aušros“ De-stės kuopa, per p. Mikolainj... \$5.75

Vasario 20, 155 kuopa S. L. A. Benld, Ill. per p. Baltruši [\$5.00

Kovo 3, Dr. J. Želvienė, per p. Gug... \$1.50

Kovo 10, Aukų per Varkala ir F. Pošk... \$1.20

Iplaukė iš viso \$46.40
Išlaidos,
Sausio 24, A. L. stipendija [75.00

Sausio 30, lešu... 25

Sausio 30, V.M. pašelpa 50.00

Sausio 30, V.B. pašelpa 50.00
Sausio 30, lešu... 45

Išmokėta \$175.70

Užbaigdamas savo tarnystę, kaip sekretorius Centro Komiteto „Aušros“ norėčia pa sidalyti su skaitoja savo patėmijimais, tas rodosi reikalingu todėl, kad „Aušra“ per

tuos du paskutinius metus pergyveno labai sunkius laikus ir man, kaip sekretoriui tankiai buvo užmetinėta laiškuose, tai žodžiais, buk „Aušra“ per

daug turi ydū: tai negarsina pavardžiu sušelptu, tai mažai agituoja per laikraščius ir buk

per tai visuomenė mažai auksuja. Buvo ir daugiau užmetinėjimų, bet tie mažesnės vertės, nes buvo daromi karštolių ir garsiai kalbančių, kokių ypač dabar nemaž yra.

Nuo jų ypatiškos kritikos ir pats visagalis Zeuses neišsiuks Kodel „Aušra“ negarsina pravaudžiu sušelptu, manau, kad tas yra aišku tam, kas nori suprasti ir kad tėmija, kas daros pas mus dabar. Kad mes dabar tik ir užsimame perkartinėjimais pasielgimų arba plaušimų ypatų. Mes taip ir jieškome prie ko prikilti ir tankiai dralstome purvais i tuos, kas ant to suvis neužsi taranauja“ o jei jis dar besiteisindamas pasakė biski teisybės, nu... tai tą, susitarę keliess, mozojame, o kaip jau sumozojom ir patį susipurvi name, einame kito jieškoti.

Jeigu tik žinotų pravardę sušelpto vaikino ar merginos, tai ir keliant ir gulant mokinumė, ir kad nesistengtų ikti žinoma, ir negaletų visiems ikti, tai ir galo nebūtų tu pamokinimų. O besimokinančių juk jautrios širdys, neiškeštų, todėl ar mestų mokslą, arba, atsisakę nuo pašelpes, užsiða rė badautų, o to pasekmės jau mums gerai žinomas, nes turi me gana paveikslų. Aš manau kad žmonės renka į Centro Komitetą ypatas, kurioms tiki ir žino, kad jos neapgaus.

Bijo apgavystę labiausiai tie kurie apie ją daugiausia matė. Ne vieną kartą buvo šauktasi į visuomenę ir prakalbose, kuriuos sujudindavo jausmus, nes jose išrodinėtas blogas padėjimas moksleivių, jų vargai, badavimai. Melsta, kad vi-

suomenė atkreiptų atidą, jog mums reikia mokslu vyru, nes be jų mes negalime žengti pirmi.

Išrodinėta, kiek Vaičaitis, Biliunas ir kiti trumpam laike padare. O koks gi rezultatas tų atsišaukimų?

K. Gugis,
4945 Justine st. Chicago Ill.

PRANEŠIMAS DRAUGYS-TÉS SIM. DAUKANTO, CHICAGO ILLINOIS.

Atsiliepus pereitouse metuose p. Gabriui per laikraščius į visuomenę apie 50 metinį Dr.

V. Kudirkos Jubilėjų, rodos, galėjo paskatinti mus prie jukiniu to sumanymo, t. y. su-

dejimo tiek aukų, kad galima but atspaudinti visus V. Ku-

dirkos raštus ir bijografiją. Tas butų naujos gadynės pa-

minklas-antkapis dirbusiam didvyriui V. Kudirkai! Gra-

žus sumanymas ir naudingas

dvasiškai; rodosi, neturėtume jo praleisti pro ausis; gal but, kad vienur ir kitur jau yra po kiek tam reikali sudėtų pinigų, jie guli be naudos. Reikiama tam reikaliu išskirti komitetą, kuris tas aukas kontroliuotų ir atsakomam kasieriu jas prisistūtų.

Simano Daukanto Draugystė per savo apvaikšciojimą Si-

mano Daukanto šventės, 27 d. spalį 1907, surinko tam reikia

buvo užmetinėta laiškuose, tai žodžiais, buk „Aušra“ per

daug turi ydū: tai negarsina pavardžiu sušelptu, tai mažai agituoja per laikraščius ir buk

per tai visuomenė mažai auksuja. Buvo ir daugiau užmetinėjimų, bet tie mažesnės vertės, nes buvo daromi karštolių ir garsiai kalbančių, kokių ypač dabar nemaž yra.

Nuo jų ypatiškos kritikos ir pats visagalis Zeuses neišsiuks Kodel „Aušra“ negarsina pravaudžiu sušelptu, manau, kad tas yra aišku tam, kas nori suprasti ir kad tėmija, kas daros pas mus dabar. Kad mes dabar tik ir užsimame perkartinėjimais pasielgimų arba plaušimų ypatų. Mes taip ir jieškome prie ko prikilti ir tankiai dralstome purvais i

tuos, kas ant to suvis neužsi taranauja“ o jei jis dar besiteisindamas pasakė biski teisybės, nu... tai tą, susitarę keliess, mozojame, o kaip jau sumozojom ir patį susipurvi name, einame kito jieškoti.

Jeigu tik žinotų pravardę sušelpto vaikino ar merginos, tai ir keliant ir gulant mokinumė, ir kad nesistengtų ikti žinoma, ir negaletų visiems ikti, tai ir galo nebūtų tu pamokinimų. O besimokinančių juk jautrios širdys, neiškeštų, todėl ar mestų mokslą, arba, atsisakę nuo pašelpes, užsiða rė badautų, o to pasekmės jau mums gerai žinomas, nes turi me gana paveikslų. Aš manau kad tuo užsiūtai tam reikaliu išskirti komitetą, kol nera tokio komiteto, ir pats užmanymas be veikmės. Mes vilémės kad tuomi užsiūtai Tėvynės Mylėtojų draugystė ir jai bu

tutu labai atsakoma užduotis, vienok sulyg šiol nematyti iš jos pušės jokios paramos. Ka

Redaktoriaus patalpinti ta laiškų savo gerbiamam laikrašty. Tą svarbu žinoti ir lietuviams, nes p. Borisovas turi net keli savo biūrus, kur par davinėja laivakortes. Pritraukimui prie savęs lietuvių jis tuose biūruose laiko lietuvių darbininkus. Lietuviam visiškai neįspultu lankytis pas tokį caro tarną. Nes jau jeigu jis taip elgiasi su rusais, tai ką jau kalbetti apie elgimasi su lietuviu, kurių dauguma nė rusiškai kalbetti nėmoka.

Pritraukimui prie savęs žmonių, jis griebtasi da ir kitokiu priežiūrą. Žmonems atsilaikiusiems pas jį, prašyti paludiūjimo laisvam perejimui per rubezių, jis sakė, kad jei pirkia pas jį laivakortę, tai duosias paludiūjimą; o jai ne — tai neduosiąs. Ir tokį žmogų siūnčia į savo biūrą, kurs yra arti nuo konsulio.

Juk taip neteisibę. Jis turi duos paludiūjiną, byt tik žmogus turi laivakortę ir kitus reikalingus dokumentus, kai po tai: arba pašportą iš Rusijos, legitimacijos knygutę, metrikus, arba paludiūjiną nuo kunigo. Pas konsulį reikia ei tui už dienos, pries laivo išejimą. Užmoket jām reikia \$1. 60 c.

Sū pagárba,

A. Ilgis.

POLITIŠKOS ŽINIOS.

Rusija. Šią savaitę revoliucioneriai da ant vieno didikogalvos buvo užsimoję, bet smugis nuslydo pro sal. Buvo tai pasiekiniamas ant Voroniežiaus gubernatorius, generolo Bilibikovo, kuriam su pačia važiuojant į bažnyčią, išoko iš tarptautyje du nepazistami ir metė po karieta bombą, bom ba plynšo tik tolų pariedėjus ir vežimo visai neklidė, tiktais sudraskė taku einančią moteriskę. Metėjų rėgis nesuėmė, iš to matosi gana aškiai, kad nėra da teisingi tvirtinimai, buk Rusijoj revoliucija ju pasibaigę ir ginkluota kova žmonės jau pamėtė. Kasdien faktai vis naujai paliudija, kad ginkluota ir neginkluota kova tarpe valdžios ir jos valdinių neužgeso. Gal tik kartais nusisveria tai į vieną tai į kita puse.

Dumai jau susirinko, velykas atšventusi ir atgaleiviniai atstovai vėl užsiplėlė ant žydų. Aišku darosi, kad dumos juodašimčiai eina ranka rankon su savo sėbrių gaujomis, kurios po visą valstybę iš naujo organizuoja žydų mušimus, apie ką rašėm aną savaitę. Tikruju rusų atstovas Zamislavskis įneš dumon, kad žydus nuo kariumės reikia prasalinti o to vieton uždėti ant žydų nuo galvos mokesčius. Tą patvirtino ir dvarininkų maršalka Krupenskis.

Suprantaama, kad tokai žiaurus ištatyti lyginti nauja gadyne žydų persekiojimui, nes išmestų juos iš-po Rusijos ištatyti, iš kaip ne beturinčius pilietybės teisių, atšalinti juos nuo viso Rusijos gyvenimo. O juk į Rusijos gyvenimą žyda labai daug įneš kulturos iš kitų kraštų, jie duoda svyru Rusijos valdžiai ir gaivina revoliucijos

judejimą. Jie neįneš Rusijos gyvenimą nieko blogo, o pri dejo daug gero. Todėl priešais tokį juodašimčių ir dvarininkų sumanymą pakilo dumojesi kairiejie, tarpe jų ir konstitucinių demokratų. Ir žydu smaugimo ištymas jeigu ir pereis, tai jis bus pėva rytas tū balsais, kurių rankos jau seniai suteptos žydų krautingu ant Dunojaus.

Portugalija. Po nužudy mo karaliaus Karloso ir jo įpedinio, vasario mėnesy buvo suimta keli šimtai žmonių, kuriuos įtarima buvo priklausime prie teroristų suokalbio. Juo toliau pradėjo valdžia tyrinėt, tuom daugiau pasirodė esą jos prieš; pasirodė, kad ne karaliaus artimus draugus reikia patraukti teismam. Butu išejęs ne tiktaid didelis politiškas skandalas, bet suėmus daugelį liaudies guodojamų valdininkų butų kiles visuotinės mūrmėjimas ir valdžia pati butų pakuršiusi jau ir be to liepsnojančią revoliuciją. Todėl jaunas karalius Manuelius sumaniam nusprendė visą tą bilą uždengti; o del sveto aukiu priežadėjo išleisti visuotinę politiškiems prasikalteliams amnestiją.

Karalius Manuelius, gegužės 6 d. priėmė pats prisiega ir tapo formaliskai pasodintas ant Portugalijos sosto, kurį porą mėnesių atgal jo užmuštasis tévas paliko tuščiu. Pri siegoje prisizadėjo remti katalikų bažnyčią, užlaikyti Portugalijos čielybę ir pildyti šalies ištymus bei konstituciją. Žodžiu sakant, atkartojo tą, ką kiekvienas valdonas ant sosto užžengdamas iš atminties seniai išmokęs pasako.

O Portugalija vistiek nerimsta.

Persija. Šacho parkvesti iš Rusijos kazokai, malšymui kylančių kurdų nedaugelį da te padarė gero. Tiesa, kazokai keliose vietose išdegino kurdų kaimus, išmušė daugelį gyventojų, bet ramumio neįvykdė. Cia reikia sveiko proto, kurs užganėntį iš vienos pusės kylančius prie valdžia persus, iš kitos — mokėtų suspausti gelezine ranka plėškaujančius kurdus. Bet to nėra pas silpnadvasi šachą. O talkon par kviečiantis kazokams taip nerupi, kad greičiaus Persijoje ramumias įvyktų. Juk tėvykštės riaušis duoda jems progai smagiai gyventi, plėškaut ir prievartaut nekaltus kaimiečius. Pačios Persijos kariumė nė nieko negali daryti su plėškais, kurie po visas apie linkes užpildinėja ant kaimų užgrobinėja visų bandas ir kitokį žmonių turta. Tuom baisesnis yra kurdų sauvaliavimas ir tuom painesnė yra su juomi kova, kad čia grečiaumai eina ir pačių persų revoliucijinis judėjimas.

Š VISUR.

Apie gegužio 1-mą Vengrijos darbininkai rengė po visa kraštą didelius savo mitingus. Valdžia bijodamosi kokių sunitarimų, po visus miestus, o ypatingai sostapilejo Budapeštė nustatė visus kampus šni-

pais ir persirengusia policija. Atėjus mitingų laikui niekas iš darbininkų ant gatvių ne pasirodė. Policija suke sau galvą ir nežinojo, kas tai butu. Tik gana vėliaus kas ten praneše, kad ant upės Dunojaus labai daug atsirado valčių. Puolo tenai ir... sutiko darbininkų minias grįžtančias jau po visam: jie atlaikė savo mitingus ant Dunojaus.

Budapešte, Vengrijoje pasimirė garsingas revoliucionierius Burr, vienas iš kovoju sių dranga su Garibaldu už Italijos liuosybę ir vienas iš artimiausiu draugų vengrų putrioto, Kašto.

Kanados policija širdingai tėmija, idant neatsiliktų užpaky New Yorko, Čikagos ir Filadelfijos mėlynkelinių kazokų, ir todėl gegužio pirmoje labai žiauriai išvaikė 10.000 darbininkų Montrealiuje, kur buvo parengta ant plečiaus „Champ de Mars“ gegužinės šventės susirinkimas. Socijalistai pasiryžo tą atsitikimą iškelti į didelę bylą, kurioje vi liasi ant visados iškovoti susirinkimams ir žodžiniui laisvę.

Ant upės Dniepro, ties miestu Bychovo, Mogilevos gubernatorius didelė nelaimė. Iš cerkvės grižo laiveliu namo 120 kaimiečių su savo pačiomis ir vaikais. Išiyrus išpės vidurinės, pasirodė, kad perdaug esama keleivių, nes pradėjo laivelis grimzti gilyn. Nusigandę ir sujudė žmonės padarė da blos, nes išvyravo laivelį, kurs pasiekės sriaunumą apvirto ant šios farmos nečystą, ir pagėjimo pradėta jieškot. Ir kągi — ant kiemo atrado devynių lavonus, žemės pakastus! Tarpe vyriškių, yra viens ir moteriškų, — tai jis pirmojo vyrų podukra. Matyt ta buvo labai graži, todėl daugelis atsiaukė, kiti gana turtingi. Pagyvendavę savaite-kita ir dingdavęs vyras iš farmos. Iš einant niekas nematydave Nužiureta buvo, kad kas nors ant šios farmos nečysta, ir pagėjimo pradėta jieškot. Ir kągi — ant kiemo atrado devynių lavonus, žemės pakastus!

Tarpė vyriškių, yra viens ir moteriškų, — tai jis pirmojo vyrų podukra. Matyt ta buvo labai graži, todėl daugelis atsiaukė, kiti gana turtingi. Pagyvendavę savaite-kita ir dingdavęs vyras iš farmos. Iš einant niekas nematydave Nužiureta buvo, kad kas nors ant šios farmos nečysta, ir pagėjimo pradėta jieškot. Ir kągi — ant kiemo atrado devynių lavonus, žemės pakastus!

Budapešte atsibovo vengrų socijaldemokratų tautiškasis susivažiavimas, kuriame dalyvavo netik Austrijos socijalistai, bet daugelis ir išsvetur. Nutarta: kovoti su valdžia už įvenimą visuotinio slampo ir lygaus balsavimo. Jeigu valdžia nenorėt užsileist, tai nutarta išsaukt politišką miniu strei ką, ir jau dabar pradėta rengtis prie streiko.

Tulas dančikas, Haus Kundsen apskelbė su nauju savo išradimiu, butent, kad su pagelba bevielinio telegrafo galima bus dirbtai ant zeceriškos mašinos „Linotype“. Taip, kad žmogus sedėdamas Paryžiuje galėtų rinkti raides Londono, ir surinks į 3.000 žodžių per valandą. Taigi, kas atsi tiks vienoje šalyje, akiemirknys bus sustatyta į mašiną visuose sveto kraštose ir toje pat valandoje atspaudinta. — Ar gi ne stebuklas?

Sveicarijoje, Ciuriche pasimirė mokytais viras, socijalde mokratas Arnoldas Dodel.

Buvu visų žmonių mylimas už jo nuolankumą ir draungumu, biedniems ir prasčioklėiams. Jis mokėjo labai gražiai ir suprantančiai išguldyt Darvino teorią — apie žmogaus atsiradimą ir kovą už buvį. Leidinėjo polemišką rašteli: „Mažis ar Darvinas“. Daug pamokinančių straipsnelių jis apgarsi veikale: „Iš gyvenimo ir gamtos“. Gimė Kanto ne Turgau, 1843 metuose.

Rusų juodašimčių laikraštis

„Rusų vėliava“ paleido pasaką, kad garsus revoliucijos nierių Geršuni, kurs nesenai pasimire Sveicarijoje ir Paryžiu pervežus tapo palaidotas, tebesas dar gyvas ir gyvenas Peterburge. Esą revoliucijos nierių tyčiomis jis apskelbė numirusiu, kad supainioti policijai pėdsaką. Ant tokios paikos paskalos pasiremdama, Peterburgo policija padarė daugybę kratų ir areštavo 200 ypatų. Bet Geršunio nerado.

— Ar žiurkė pagimdy pilkalnį?..

Maniakų draugija. Nesenai New Yorke tapė susekta skaitlinga slapsa draugija, vardu „Juodojo čydro saužudžių drangove.“ Ji gyvuoją jau dvejų metai ir turi savo skyrius kituose Amerikos miestuose. Sanariai tiki, kad mirties esanti laimingų periskelimu į kitą laimingesnį svetą; todėl jos visai nesibijo, nors jis pareitų biauriai siame pavidaile. Kadangi tankei sanarians prisiegti tokios laimes ilgai laukt, todėl jie tą patį paskubina, išsteigę taip pas juos vadinamą „laimingų lioteriją.“ Yra tai ne kas kitas, kaip traukimas burtų. Istraukęs su mirties numeriu burtą, sanarys turi tuojaus nusisudytis. Budas mirties leidžiamas pasirinkt. Nusisudžius tulam turtingam vaikiniui De Kruyter, jo gimines padare tyrinėjimus ir surado ji prie tos maniakų drango vės prigulėjus. Podraug sujuomi, tą pačią savaite penkių merginos atėmė sau gyvasti.

Ko gi bereiktu, kad į tokia draugovę išrašytų Amerikos milijonieriai, kurių križi atgabeno!..

Socijalistų kazyros.

Tula kooperatyvų knygų spaudimo bendrovė Chicagoje Kerr & Co. išrado socijalistų kazyras. Kaladė susidėda iš 52 kortų, kuriomis galima dvejopai lošti: paprastas vienos lošas ir socijalistų. Šios paskutinės yra parengtos dėl lavinimosi socijoliogijoje į tam tikslui atpiestos yra ant kortų karikature: vieton karalių — triustai, ponų — kapitalistų chatos, valetai — policija ir dabartinės tvarkos apgyne jai, likusios kortos reiškia išaiškinimą, taip kad jo toks įvyrus žingėdumas net publikai atsibodo. Kie tapročių yra mat ir tarp anglų, ne tik tarp musiškių, ant kurių vis nusiskundžiame.

Ant pikniko buta ir Sandorio giesmininkų, butų padainavę revoliucijinių giesmelių, bet gaila niek su laiku nesuprato jų perstatyt.

Zmonių buvo nedang, ypač anglų; netoli nuo tos vienos žaidė bolėmis. Tai pamačius susirinkus, subėgo vėsot ir matydami raudonus raikštukus su baime kušdėjosi: anarkistai! — Mat kokia išmūsieti vienė darbininkų jaunuomenė!...

Minersvilles Lietuvių.

Los Angeles, Cal. Atvažiavę į šią miestą radaukojasi tai nepaprastą judėjimą. Finant miesto gatvėmis patenijau ant bokštų ir stogų plaušuojačias tautiškas vėliavas kur tik nekrėipti akies, visur matai apkaišytas žolynais sienas, duris ir bėmus. Pamišlinau, kad tai kokia amerikos šventė, ar gal manau sau darbininkų rengia demonstracijas. Mirgejo ore išvairiai su naujos religijos: „Sventi

Ritinėliai“ ir jų vienintelis tikslas esas atkreipti virų atvidą ant gražybės amerikonišku moterų kuno. Nežiurint to visko, šiurkščiai vietinė valdžia be jokio pasigailejimo jaunatinkis išguojo iš miesto.

Ruzveltas tiktų socialistams.

New Yorke „World“, tuas Samkameros apskelbė šiokios įtalpas atvira laiška į prezidentą Ruzveltą: „Kadangi mišus šviesus prezidentas nuolatos tvirtina, jog Amerikos viešpataują kapitalizmo godus nagai; kadangi jis savo kalbose ir pranešimose mokiua mus, jog Amerikos auga kova tarpe turčių ir proletarių; ir kadangi kapitalis tai iš jo patarinu ir jo mokslo ir iš jo partijos tik juokiasi, ar ne butų geriau, kad pons prezidentas velik tiems pabandyti tą patį skelbti, kurie yra prispausti ir kuriems labiausiai reikia žinot apie kapitalistus; ar negeriau, kad prisidėtų prie tos partijos, kuri ir gi tą patį sakot ir ne tik sakot, bet savo platformoje žada visas bėtvarkes pavaikint; žodžiu, ar nebūtų gerai, kad pons Ruzveltas prisidėtume prie socialistų partijos?..

Ikišiolai Ruzveltas nieko neatsakė.

trinės šviesos.

Bet apsirikau: ne šventės laukiant Los Angelėje, ir ne dėl darbininkų jos taip pasipuošta,— tai laukė su nekantrumu aplaukiančio laivyno.

Tukstančiai Los Angelės miestelėnų išvažiavo laiveliais i pakraščius Ramiojo Didžario pasitikti milžinišką laivyną, tą patį, kurs keli mėnesiai atgalios aplieido Rytines Valstijas, o šiandien randasi Kalifornijos pakraščiuose. Balandžio 28 d. pribuvuo laivynas į Los Angeles, su didžiausiu triukšmu ir pompa pasitiko vietiniai kapitalistai maloningu apgynėjavo savo interesų... Pabūkai sukauskė balsius, tarsi jéalkę žvėrij, reikalaudami maisto; tarsi prašydami: laivyne, laivyne! eik į užkariauk svetimus kraštus; matai, mēs nebetrūkime kur dėt savo išdirbinių; turim tavorą, o nėra pinigų ir už tai badą kenčiame... Kanuolės šaudo, baubia viena po kitos, tarsi į jos džiaugiasi pajutę savo tėvą — laivyną.... Muzikos griežia, užia, skamba, kaukia, neispasaky tas triukšmas traukiasi ilga laika.

Priplankus laivams į sau pa skirtą vietą, pasirodė ant pirmojo laivo admirolas Evans (ištark: Ivens). Minia ko nepatrako iš džiauksmo, nebuvavo galio sveikinimams ir ovacijoms. Visur girdėjai klykaujančius Los Angeles amerikonus ir sieksniūnėmis raidėmis atspauzdintus dienraščiuose sraipsnius: „Sė še-mūsų laukiamasis svečias! Tegyvuoja mūsų garbus laivynas, o jadovui admirolui Evans tegul bus amžina garbę”....

Miesto buržuazija nepatinėjė pasidarboti, kad laivynas nebūtų bedarbių apšilptas. Jau pirm laiko paipirkti laikraščiai per keles savaites rašė ir giedojø alelinjas atvažiuojančiam laivynui. Ant bromų ištaise didelius Evanso paveikslus apie kuriuos mirėjo puikiai supinti elektrinių šviesų parašai: „Welcome” (Prašom šia), ir daug kitokių, taip gi čieli gojai žolynų ir čieli rietimai Amerikos tau tikų vėliavų.

Taip Amerikos kapitalistai pataiko sujudinti žmonėse patrjotiskus jausmus, kad rodos ot čia tas laivynas butinai ir reikalingas, ir jei kas priesingai kalbėtų, rodos jī pavadinimui kazi-kokiu tai išgama ar šventvagiu. Elektrizuota minia taip širdingai sveikintas būsias žudomiasias mašinas, taip prielanki pasirode prie kanuolių, kad regis toje valandoj jei tik valdžia kažkā butų liepusi daryt, mūšt, piaut, šaut, ar kart—viską sudinti žmoneliai butų dare...

Laivynas susideda iš 16 didelių šarvuocią (kariškų laivų), gana drutų ir pagal naujausią sistemą iš plieno subdavotų. Nežinė, kam jie išplaukė ir kur jie plaukia.... Los Angelės apie linkę apsiavę šarvuociai iš visų pusiu; gali dabar žmonės matyti ir geretis iš tų kariškų milžinų, kurie milijardus dolerių Amerikos turto prario ir apie kuriuos tik iš laikraščiu pasakų Amerikos liaudis girdėjo....

Žmonės linksmi, nes kas-

dieną zaidžia pamarejė puikiai muzika; žadina ji jausmus, nėleidžia prisiminti apie laivyno prarytuosis milijerdus ir ramina tušcia Los Angeles žmonių pilvą....

Laivai stovi pačiam pakrašty. Kiekvienas gali nuveiti į pasižiūrėti į kareivių plieno gali ir vidūn jeit, jei... turi 50 centų. Už dykų ir čia nėleidžia. Bizois....

Norėdamas pamatyti, kas dedasi ant laivų, ir aš nūjau Kodėl gi man negalima butų jei šimtai, tukstančiai plaukiant laivelių ir gérissi savo tau tos apgynėjais?.... Laivelis davežė ligi laivo. Tiesa pui kus reginys: milžiniškodidumo kanuoles réps ir žiobuoja savo gomuriais. Užlipęs ant laivo radau jau šimtus pirniaus atkakusiu žiurėtojų. Visur blizga darbas puikus: gali darbininkas pasigérēti, nes tai jo rankų darbas: jisai padarė laivialius, paskui subudavoj laivus, nuliejo kanuoles ir užtrauke jas ant laive grindžiu; jisai nuliejo kulipkas, bombas ir suliodavo jas į laivų magazinus. Dabar laivai gali... jī, darbininkų šaudyt....

Kareiviai ant laivo linksmi ir išrodo užganėdinti; ant danguos veidų ir akių matai pasiryžimą drąsa ir atsidavimą savo amatui. Jie nesudrebės paleisti debesius bombų į minias žmonių. Ne! Jie tą darys su didžiausiu pasigérējimu.... Gal keletas tik turi žmogiškus jausmus, kurie atjaučia ir girdi, kas darosi ant sausumos, ant Amerikos kontinento; girdi bado meliodiją....

Jurciviai linksminti; jie noriai rodinėja žmonėms, kaip jie moka su kanuolemis apseiti kaip jie sugudréja labai daug kartų išsaut ir pasakoja žmonėms, kokias pasekmes padarė bombos, kada atsimuša į gyvą žmonių sieną.

Ir visuomenė tuomi gérini, girių kareivių mitrumą, sumanumą; beveik meldžiasi prič kanuoles.

Ant laivų taip gi muzikė nepaliaudama, pasimainydama griežia; išmokinči kareiviai duoda patįsau koncertus, patįs save žadina; meliodija savo skambančiomis bangomis užliūliuoja kareivių jausmus, priverčia juos priprasti prie savo amato, užmiršti toli paliktus brolius, seseris, artimus ir visus žmones; užglušija juose saužinę ir dorą; viskai naikina iš omenės, palieka tik tą' ką akis mato.... Seniau aš tą girdėjau, kad muzika armijoje yra reikalinga, kitaip netaip greitai galima butų užmiršti kareivio sielą....

Puikus tai reginys man pasitakė gyvastye matyt! Čia visame krašte milijonai neturi darbo, tukstančiai badų ir šalti kenčia, ne!—miršta badu, o valdžia demonstruoja savo kareivijos galybę. Mēs dedame milijonus ant tų valdžios ir kapitalizmo žaislių, o patįs badu mirštame.

Taip tai pamačiau pribuvęs į Los Angele....

J. J. Liubinskas.

Tev. Myl. Dr.-tei reikaluo.

Pranešu visiems gerbiai miemiams TMD. sanariams, kad p. Kazunas jau perdaivė man TMD. kasą 5 dieną ge gužio, kurioje randasi \$347.07

Kaip matete iš kasos stovio tai dar, negalima T. M. Dr. te paskaityti už mirusią; tik reiki energijos ir darbo, o viskas ateis į pirmasias ir daug geres nes vėžes. Iš yiršų minėtos sumos dar yra nepakvitos \$36.30 p. Kazunas dėl laiko stoko praše mane tą atlikit, kā aš su norn iir padaran. Taipgi yra nauja knopele su stivėrusi Toronto Ont, Kanadoje iš 3 narių; bet ju tuom syk negaliu pagarsinti, kadangi jū „Money Orderis“ yra atsiuistas ant p. Kazuno vardo; aš jam jī sugražinau, kad išmainęs man prisiųsty.

Cia žemiuo priduodu p. Kazuno nepagarsintosius pningus; kuriuos jau esatem an prisintę, tai meldžiu lukteri: kaip tik sudavadysiu knygą, tuojuos išduosu pilną atskaitą.

Kiek p. Kazuno knyga ir

laiskai parodo, tai nuo gegužės mėnesio, 1907, buvo nekvitavotos šios kuopos:

Worcester, Mass.	\$6.60
Valparaiso, Ind.	2.70
Johnston City, Ill.	2.40
Minersville, Pa.	5.40
So. Chicago, Ill.	4.20
Thorp, Wis.	1.80
Shenandoah, Pa.	6.00
New Haven, Conn.	3.60
Valparaiso, Ind.	2.40
Traverse City, Mich.	1.20

Viso labo \$36.30

P. S. Bet jau štie \$36.30 yra priskaityti sumoje \$247 07 Cia yra tik p. Kazuno ne išduotoji atskaita; aš savaja stengiuosi išduoti taip veikiai kaip tik suspēsiu, ir toliaus kaip tik bus reikalas.

Su meile visiems TMDr. sanariams, A. J. Povylaičia.

Tev. Myl. Dr. Centr. Išd.

ninkas.

New Britain, Conn. Gyvenimas T. M. D. yra varginas ir aš negaliu suprasti, kodėl mēs nesirupinam apie

jos pagerinimą, apie jos atgaivinimą, kad jī pilnam žydejime atgytų. Sitas darbas

priguli nuog mūsų pačių; jeigu mēs patįs nesidarbuosime

savo gerovei ir apšvietimui

savo proto, tai klausimas, kas

gi mums parupins tą apšvietimą?

Nemislykim, kad svetimos

tautos pasistengs mums at

gaivinti T. M. D. ir išleis

savais kaštai mums naudingas

knygeles, kad pasirupins mūsų

gerovei ir mūsų apšvietimu.

Ne, mēs patįs turime

rupintis apie savuosius reikalus;

jeigu svetimos tautos zi

notų, kaip mēs „rupinamés“

apie savo apšvietimą,— kad

mēs negalime užlaikyti né to

tokios draugystės!

Tai yra T. M. D., — tai mūs

pirštai budyti ir priskaityti

mūs prie netikiausios tautos

ant savo protą nesirupina,

kad jī pakelt augštyn ir susilygint su civiliuotomis tautomis.

Argi ne geda mums, čia Amerikoje

gyvenantiems, kad iš tokio

didelio mūs lietuvių skaitliaus

mēs negalime užlaikyti vie-

nos draugystėles, kuri mūs protą šviestų? Šiandien vi-

os tautos kila, laikas ir mūs pakilt. Ar gi jau neišgalim po tuos 60 centų ant metų paaukoti ant savo apšvietimo, jeigu mās išsigalim net po ke lis desėtkus dolerių paaukoti ant smuklių per metus, kas mūs tik sveikatą naikina ir

i didesnę tamšybę traukia. Tautiečiai ir tautietės! Visi stokim prie darbo, atgaivinkime T. M. D. kuopas sanasis, tverkime naujas kuopas, kur tik yra barelis lietuvių.

Jeigu visi tvirtai darbuosimės ir vienybė laikysimės, tai pamatysime puikius saydarbū vaisius. Bet jeigu ty-

lėsime, kaip perėjusias metais, tai nepajusime, kaip mēs savo brangią draugystelę, kurią tik vieną turime palaidosime į kai pus. O kas tada bus kaltas, gal svetimtaučiai? Nelaikim kai kas kitas apie mus rupinusi. Kuopa rodo gyvuoja jau penktių. Patys turime jieškoti sau apšvietos, žengti kelius. Prabėgo balsas, kaip giroje šaukiančio, mūs pirmasėdžio B. K. Balevičiaus; niekas ant jojo kvietimo neatsišaukė!..

Nė viena kuopa né žodelio nepratsria organe apie reikalus mūs garblos organizacijos T. M. D. Niekam neapeina

T. M. M. né knygelių leidimas.

Bagočius savo straipsniu rodo buvo sukėlęs šišrių lizdą, kurios iš sykio puolė ant jo, bet dabar vėl nutilo. Tyli Bagočius ir visos šišrės atgal į lizdą sulindo, ir vėl laukia, kad Bagočius jas kibintų.... Ko laukiam, ir kā mislinam padaryt su T. M. D? Jau laikas keltis iš miego ir imtis už daro; permiegiojom jau porą metų. Ar da ir ilgiaus miegosim! Sarmata bučių jau ilgiaus miegoti.

Artinasi S. L. A. seimas. Paduokim ir mēs T. M. D. nutarimus, geresniams mūs organizacijos sutvarkymui. Ne atidekim ant toliaus T. M. D. reikalų, bet visi stokim prie

darbo: šaukim susirinkimus gildenkim T. M. D. reikalus. 27 kuopos raštininkas,

M. J. Čeponis.

Jau kelis sykius buvo pakelta organė mintis, taip gi ir patsai TMD. pirmininkas, B. Balevičius „Vienybes Liet.“ 18 N. toje pat dvaisio ragina visas kuopas, kad pasirupintų savo gerovei ir apšvietimui savo proto, tai klausimas, kas gi mums parupins tą apšvietimą? Nemislykim, kad svetimos tautos pasistengs mums atgaivinti T. M. D. ir išleis savais kaštai mums naudingas knygeles, kad pasirupins mūsų gerovei ir mūsų apšvietimu. Ne, mēs patįs turime rupintis apie savuosius reikalus; jeigu svetimos tautos zi notų, kaip mēs „rupinamés“ apie savo apšvietimą,— kad

mēs negalime užlaikyti né to tokios draugystės!

Tai yra T. M. D., — tai mūs

pirštai budyti ir priskaityti

mūs prie netikiausios tautos

ant savo protą nesirupina,

kad jī pakelt augštyn ir susilygint su civiliuotomis tautomis.

Argi ne geda mums, čia Amerikoje

gyvenantiems, kad iš tokio

didelio mūs lietuvių skaitliaus

mēs negalime užlaikyti vie-

nos draugystėles, kuri mūs protą šviestų? Šiandien vienos tautos kila, laikas ir mūs pakilt. Ar gi jau neišgalim po tuos 60 centų ant metų paaukoti ant savo apšvietimo, jeigu mās išsigalim net po ke lis desėtkus dolerių paaukoti ant smuklių per metus, kas mūs tik sveikatą naikina ir

i didesnę tamšybę traukia. Tautiečiai ir tautietės! Visi stokim prie darbo, atgaivinkime T. M. D. naujai siuvama

PIRMOJE GEGUŽES SAPNAS.

TEISYBĖS APYSAKA.

VERTE

Ant. Skruzde.

(Tasa.)

pailsimas surėmė jam visus sānarius. Jis tylomis išėjo ant prieangės ir primerkė akis priešais staigius saulės spindulius. Prie jų vartų priėjo jaunas darbininkas, su mėlyna bliuza, rauplėtu veidu ir protinėmis išmingančiomis akimis.

Sveikas drutas, Tadai. O ką, ar gavai Matei! Linksmiai ir skubotai ji užsnekino, bet pamatė įšeinančią Dorą pritilo ir palengvą užklause.

Tai jau linksmintas? Diev' padiek!.. Tadai, eik šią, ką pasakys. Tik ant valandėlės!

Jiedu atsitraukė į šalį, o Dora apmaudinguoja į savo vyro draugą. Valandėlei praslinkus, jedu jau ėjo tyliai pakluonėmis; Dora palengvai atlyžo į jį praskėtę skarikės kraštelius, kad praeinantieji galėtų matyti jos naują spilgą. Miskas viešpatavo romą ir tyla. Saulės spinduliai atsimuša mi į medžių želmenis, liejo savo drungnas vilnis į ilėjo nuo jų nė atskiratyt; tai buvę jai naujas dalykas tankumyna. Tadas godžiai kvėpavo ir su pasigérėjimu žvalgėsi aplinkui tarsi drangiškai sveikindamas kiekvieną medelį, kiekvieną luomelę.

O ką, ar gerai, Doruit? Kas ten dabar tam miese? Ten dabar tik dulkės keliámos ponų sijonų vuodėgomis. O čia... Uf! jšs giliai atskivépe.

Dora matomai da vis jam nepripraut ir putési.

— Na gi ir kó tu vis da bijaisi, neišmanéle?

— Na, ne, — geriaus tu sakyk man, ko tantruksta? Gyvenam sau švariai; darbą nors iš ilgų turi, bet nedykai, ne taip kaip kokis audėjasi, cukrinis arba dvaro kumietis. Galėtumėm da įskatikai susidét, jeigu tu neišmétymu į visas pusis, nesvaidytum ant knygelpalaikių...

Bet gi, mano Doruit — knygelėse ir laikraščiuose yra apšvietimas. Juk juos skaitant dviečias atsili si gyvenimas tampa mielestis. Pradedi į save suprasti, atsižinai ko žmogui tau reikia ir kas aplinkui tavęs dedasi. Atsižinai, Dorinte, ir kaip mums reikia gyvent.

Ogi kaip da gyvent? Ne vok, ne gerk, ne skriansi kity, savo triusu maitinkis; tai kó daugiaus reikia?

— Na juk aš ne vienas esu, Doruit.

— Ne vienas! Bene aš kó nuo tavęs reikalauju!

— Ne tu... Pati ot sakei — kumiečiai, audéjai, enkrininkai... Juk taip pat žmonės... mės broliai, išvaizda: rytoj jie švęs savo darbininkišką šventę, O kokis jų gyvenimas? Kaip katorga! Nors mēs, triuso šventę, vilties šventę...

Prie jų kuopelės prisiartino dar vienas darbininkas, iš viršaus visu nepanašu į kitus. Jis vilkėjo juos iš vargu, iš-po šešonių sunkaus jungo butinių prosytus marškinius, o pakaklė buva parišta gražiai galima ištraukt; jeigu, jiems nė kiek nepadésime, tai kakline; pusėtinai šviesus, su aškum ir protingu mēs patiš nieko geresnio sau nesulanksite. O veidu. Tai buvo darbininkas belgas, jai nebejaunas mūs reikia dangeli gaut, Doruit! Galime atsiekt, rykas. Kovryne mat tiesė elektros tramvajui gelžkelį, kad ir ponu ant savo kaklo neturėsime, patiš visus išradangui, kadangi Rusijoje mažai tėra nusimanančių prie tokio savo reikalus atlikimis ir paliausime pilti turčių bedugnius kišenius savo kruvinai užprakaituotus skatinus.

— Ką tu kalbi: ponu sukai nebus... cha, cha, cha... Eikit jūs. Bene raganos, jus apžavėjo ir apkaišino bevaikščiojant po miškus, jeigu tokį plepalį prisiartino, — dar Belgijoje budamas prasimokinėt? Bene tai priversite ponus darbą dirbt savo patėt? Ponu ant savo naujai tiesiamojos gelžkelio. Darbininkai ji

— Juokies, Doruit! O aš tikiu, taip tikiu, kad intis jo papasakojuimus apie Belgiją ir jos darbininkus, gvyvimo savo nepasigilėčia už tą atiduot. 'Vysi privalone darbuotis, Dora. Pabrikose ir dirbtuvėse negali buti ponų. Visi darbininkai gali juos iš drąges valdyt, ir bus visi lygūs, ir tiktai tuomet visi žmonės laimė paregés.

Ta kalbant Tado veidas pasidare labai gražus. Akis žerėjo, skaistus randomis issiveržė ant jo skrustų ir nuovargio vietoje radosi pas jį drąsa ir energija. Dora nutilo. Vyra dar niekuomet taip atvirai su jaja nešnekėjo, o jau šeši ménesciai, kaip buvo apsi-vedė. Ji netikėjo į tą, ką jis dabar šnekėjo, vienokai kaži-kodėl jis nedrīso jam priešintis: kaži—kas toks gilus, pilnas pajėgos jausmas, kuris skambėjo jos vyrō balse, dabar surišė ją ir nedavė nė žodžio ištart.

Ant galo ji, lyg nuo sunkaus mėslungio atskivėjėjusi, pratarė:

— Išgaudys jus visus žandarai, ot ir bus tuomet laimė...

— Išgaudys, sakai? Gando tiktai žuvis prude, o ne mus, Doruit. Negalima sugaudyti bangų juroje, nė sustabdyti jų audringo siubavimo. O mēs—esame jurių bangos, Doruit. Mēs greičiau visus savyje pa-skandinsime, negu pasiduosime į rankas. Mēs esame — galybė, Dora. Ar pameni, kaip anadien krupetėlio pabriko direktorius, kada mēs jam savo reikalavimus perstatėme ir da pagazdinom streikn? Nebijok, — in-balsas persimainė ir toks švelnus pasidarė... Tiktai, girdi, brolužiai, nusiraminkit... Tiesa, mēs da nemokaime reikalaut, da nedaaugo pas mus viekas. O tu, Doriute, vis da apmaudauji. Juk, katras tiktai iš mēs apsišvietė, katras tik savo padėjimą suprato, tas jau nebegrž į pirmykštį tamšų gyvenimą. Ne! kas miela diena, vis naujos mintis, vis nauji plenariai dūskena į galvą. O sielonė kokia,—kokia tai sielonė

sužynba, kada kas nors nepasiseka, kada kas nors eina ne taip, kaip reikia! Taip ot ir lėktum ant sparnu, tarsi kas tave ir kelia, ir jokios baimės nejanti. Tik nori žinoti, ką ir kaip daryti! O nuo mūsų užstoja šviesą; kiekvieną knygutę, kur rašo apie mūsų gyvenimą, mēs skaitome slaptai, kavojamės su jaja, kaip ir kokie vagis arba piktadėjai. Nenoromis musiškinis paima piktumas, nusiminimės uždegia keršta ir pasi-ryžęs buni ait visko. Ant sienos liptum, ten savo nevydono jieškotum, kur jis, kas jis, ot kaip, Dorinete... jau išskaršiavęs ir piktai kalbėjo Tadas.

Tuom tarpu jiedu prisiartino į lanką vidury kuriuos gulėjo akmuo — „Mėlynasis akmuo”, — kaip vadino jii miestelio gyventojai. Tadas atidžiai apsidairė ant lankos ir ką tai galvojo.

— Ko tu dairais?

— Daili lankelė... labai tinkama... — tykiai nusijukė Tadas. Lanka kaži—kā jam, matomai priminė ir jis skubotai prašneko į savo pačią:

— Tu žinai ką, Dorinte—tu šiandien jau nepyk. Man labai reikia su draugais pasišnekėti... Eikin dabar namon.

Dora nenojoms ējo paskui jii. Jos nepratusi masyti galva negalėjo sugromulti tų žodžių, kurius pirmiausiai taip karštai jos vyras kalbėjo, bet ji nega-mi į medžių želmenis, liejo savo drungnas vilnis į ilėjo nuo jų nė atskiratyt; tai buvę jai naujas dalykas tankumyna. Tadas godžiai kvėpavo ir su pasigérėjimu žvalgėsi aplinkui tarsi drangiškai sveikindamas kiekvieną medelį, kiekvieną luomelę.

— O ką, ar gerai, Doruit? Kas ten dabar tam miese? Ten dabar tik dulkės keliámos ponų sijonų vuodėgomis. O čia... Uf! jšs giliai atskivépe.

Dora matomai da vis jam nepripraut ir putési.

— Na gi ir kó tu vis da bijaisi, neišmanéle?

— Na, ne, — geriaus tu sakyk man, ko tantruksta? Gyvenam sau švariai; darbą nors iš ilgų turi, bet nedykai, ne taip kaip kokis audėjasi, cukrinis arba dvaro kumietis. Galėtumėm da įskatikai susidét, jeigu tu neišmétymu į visas pusis, nesvaidytum ant knygelpalaikių...

Bet gi, mano Doruit — knygelėse ir laikraščiuose yra apšvietimas. Juk juos skaitant dviečias atsili si gyvenimas tampa mielestis. Pradedi į save suprasti, atsižinai ko žmogui tau reikia ir kas aplinkui tavęs dedasi. Atsižinai, Dorinte, ir kaip mums reikia gyvent.

— Ogi kaip da gyvent? Ne vok, ne gerk, ne skriansi kity, savo triusu maitinkis; tai kó daugiaus reikia?

— Na juk aš ne vienas esu, Doruit.

— Ne vienas! Bene aš kó nuo tavęs reikalauju!

— Ne tu... Pati ot sakei — kumiečiai, audéjai, enkrininkai... Juk taip pat žmonės... mēs broliai, išvaizda: rytoj jie švęs savo darbininkišką šventę, O kokis jų gyvenimas? Kaip katorga! Nors mēs, triuso šventę, vilties šventę...

Priekyje jų kuopelės prisiartino dar vienas darbininkas, iš viršaus visu nepanašu į kitus. Jis vilkėjo juos iš vargu, iš-po šešonių sunkaus jungo butinių prosytus marškinius, o pakaklė buva parišta gražiai galima ištraukt; jeigu, jiems nė kiek nepadésime, tai kakline; pusėtinai šviesus, su aškum ir protingu mēs patiš nieko geresnio sau nesulanksite. O veidu. Tai buvo darbininkas belgas, jai nebejaunas mūs reikia dangeli gaut, Doruit! Galime atsiekt, rykas. Kovryne mat tiesė elektros tramvajui gelžkelį, kad ir ponu ant savo kaklo neturėsime, patiš visus išradangui, kadangi Rusijoje mažai tėra nusimanančių prie tokio savo reikalus atlikimis ir paliausime pilti turčių bedugnius kišenius savo kruvinai užprakaituotus skatinus.

Belgijos. Vienas iš tų darbininkų, vardu Arcas, —

— Drangai, reikia ir Arcas su jo draugais pateikti ant rytojus šventę... Butinai. Tegul belgai, —

— Bonžur, komaradai (sveiki draugai), — linksmai kompaniją.

— E ot ką, „alon” — pajuokavo darbininkai —

— Drangai, reikia ir Arcas su jo draugais pateikti ant rytojus šventę... Butinai. Tegul belgai,

— Zinau, žinau. Rytoj mano krašte bus taip girdėt, — lindnai jis atsakė, matomai, susi-jokai pasižiuri ir ant mūsų; mēs taip gi nedazome kaktos purvynė!

— Butinai! butinai! — atsišaukė kuone visi.

— Bonžur, komaradai (sveiki draugai), — linksmai kompaniją.

— E ot ką, „alon” — pajuokavo darbininkai —

— Drangai, reikia ir Arcas su jo draugais pateikti ant rytojus šventę... Butinai. Tegul belgai,

— Zinau, žinau. Rytoj mano krašte bus taip girdėt, — lindnai jis atsakė, matomai, susi-jokai pasižiuri ir ant mūsų; mēs taip gi nedazome kaktos purvynė!

— Nu, ot ir sutiksime gegužęs pirmą draugą,

— Nesigriandink, su munis nebus nuobodu. Šiemet iš-

— Ar didelė bus manifestacija? — pasiteiravę Arcas.

— Darbininkai viens į kitą pasižvelgė. Jie skaitė,

— Galybė, Dora. Ar pameni, kaip anadien krupetėlio pabriko direktorius, kada mēs jam savo reikalavimus perstatėme ir da pagazdinom streikn? Nebijok, — in-

balsas persimainė ir toks švelnus pasidarė... Tiktai,

— Aš klausiu, manifestacija ar bus? — atkartojo belgietis, nesuprasdamas darbininkų tylėjimo.

— Taip, taip, bus manifestacija; ir da ot koki!

— Kur vaikstinetė?

— Kur vaikstinetė? Niekur nevaikstinetė,

— Šviesime, na, tiesiog Šviesime.

(Toliaus bus.)

Pazvelgus atgal.

SOCIJOLIOGIŠKAS ROMANAS

Eduardo Bellamy.

VERTĖ

Pranas Siulelis.

(Tasa.)

troškimą; yra tai mūsų pačios visuomenės rupestis, kuri kiekvienam piliečiui stengiasi atiduot priderant nuopelną. Viešai paaugštintas pilietis, už savo nuopelnus tautai, kaip geras ir rupestingas darbininkas, da ir vila buna apdovanojamas už kiekvieną prakilnį darbą, kokoje nors darbo šakėje skyrium atlikta, tai garbingais atsiliepimais, tai įvairiomis premijomis. Abelai yra siekiama prie to, kad užsifarnavimas nepasilikytu nepripažintu, nors ir menkiausias jis butų.

Kas gi link nepaisėjimo apie darbą, netikusio darbo ir nesistengimo iš žmonių pusės, neturinčiu prakilnį norą, tai dabartinėje darbo armijoje yra antiek aštri grosa (disciplina), kad negalima ir mislyti, idant kas nors panašaus atsitikty. Žinogus darbu tinkantis, bet griežtai atsisakantis nuo darbo, buna atidalinatas iš žmonių tarpo ir priverstas misti ant duonos ir vandenio, tolai kolai neparodo noro užsiminti darbu.

Mūsų darbo armijos žemesnėje vadovai ir jų pagelbėjimai yra parenkami iš skaitliaus tokiai ypaty, kurios yra prabuvę dvejus metus da žemesnėse vietose, butent pirmojo laipsnio žemutinėje klesoje ir ren-gej. Ir tokios pakėlimo sistemos mēs maždaug visados prisiliaikome. Niekis negali išgyti valdžią ant kitų neturėdamas trisdešimt metų. Tapęs kas nors valdininku, potam kila augštyn jau ne iš vienatino savo gabumo darbe, bet nuo to, kaip po jnom esantieji darbininkai atsižymi tautos akise. Viršininkai yra skiriami iš viršininkų padėjėjų. Skiriant augštėsių laipsnių viršininkus, mēs naudojamies kitokių budų, kurių išaiškinimas čionai užimtų perdaug laiko.

Suprantama, kad mūsų pakėlimo darbininku sistema, nebutu išpildoma jūsų laikuose, kuomet buvo pavieniai ypatū vedamos išdirbystės ir smulkiai yra buvo paskaidyti. Kai—kuriose jūsų dirbtuvėse yra uždėti ličyną ant mielaširdystės, kuriai mūsų laikuose jau buvo pradėta neapkėsti ir aš manau, kad už tą labdarybę labai yra dėkingi tie, kurie iš jos nadojasi...

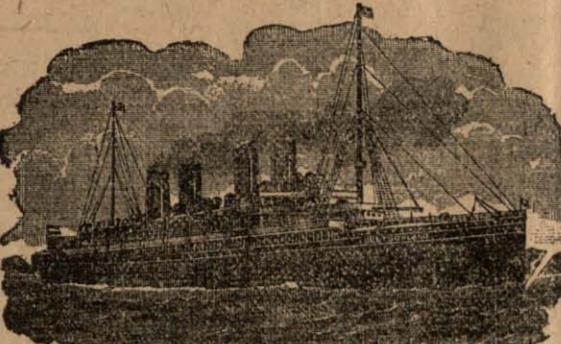
— Mielaširdybės! — sušuko daktaras Lit. — Ar bet tili tamista nemanote, kad užlaikymą negaliuoti žmonių, mēs skaitome už mielaširdystės pareiga?

— Taip, beabejonės, — tarau aš; — juk jie negali patiš save užlaikyt.

DIDŽIAUSIA IR SENIAUSIA LIETUVIŠKA AGENTURA

PARDUODA ŠIFKORTES ir SIUNČIA PINIGUS.

Ofisai

120-124 Grand Street,
BROOKLYN, N.Y.

Ofisai

224 E. Main Street.
PLYMOUTH, PA.

PINIGU SIUNTIMAS.

Siunčia pinigus į visas sveto dalis, saugiai, greitai ir pagal tos dienos kursą. Norinti siužti pinigus į kraju savo giminėms arba pažiūstamies — siužt juos per musų ofisą, o greičiausiai ir saugiausiai nucis, ir ne vien vietinių, bet ir iš kitų kraštų per čia pinigus siunčia, todėl kad per čia siunčiami pinigai greičiausiai nucis.

ŠIFKORTES.

Čia galima gauti šifkortes ant visų geriausių linijų ir greičiausių laivų į kur tik nori išvažiuoti ar atvažiuoti. Šifkorčių prekės čia tokios pat kaip ir pačių kompanijų ofisose. Čia ir tikietai ant geležinkelio galuti iš New Yorko į pietines ir yakarines valstijas.

Gyvenant kituose miestuose teip pat čia gali viską gauti per susirašymą, kaip tai: šifkortes ir pinigų pasiuntimą.

DIDŽIAUSIA KRAUTUVÉ KNYGU.

Čia galima gauti visokias lietuviškas knygias, kokios tik yra išėjė iš po spaudos, kaip svetiskas teip-pat ir maldų knygias.

Rašydami su bent kokiais reikalais visada adresuokite šiteip:

J. J. Pauksztis ir K. Brazys,
120-124 Grand Street,
Brooklyn, N.Y.

224 E. Main Street,
Plymouth, Pa.

"VIENYBĖ LIETUVNIKU"
AGENTAI.

Alden, Pa.

W. Sarpalius,

Baltimore, Md.

Jonas Želvis, 711 W. Lombard St.

J. Luis, 22 S. Green St.

Brooklyn, N.Y.

E. Fromas, 73 Grand St.

A. Diržulaitis, 97 Grand St.

T. Jarmala, 217 Berry St.

A. Jankaukas, 52 Hudson Ave.

Cambridgeport, Mass.

S. Gritz, 541 Main St.

Chicago, Ill.

F. Eismana, 3252 S. Halsted St.

P. M. Kaitis, 221 Wabansia Ave

Elisabeth, N.J.

Dom. Boczkus, 211 1-st St.

Montello, Mass.

B. P. Miškinis, Box 124

New Britain, Conn.

M. J. Czeponis, 21 Pleasant St

New York.

A. Lesniauskas, 144 Houston St

J. M. Danielius, 64 Canseco st.

Naugatuck, Conn.

A. Levandauskas,

Scranton, Pa.

J. Petrikis, 1514 Ross Ave

So. Boston, Mass.

N. Gendrolis, 224 Athens St.

Waterbury, Conn.

J. Zementauskas, 39 W. Porter St.

Westville, Ill.

V. S. Kreivenas,

New Britain, Conn.

J. Mažeika, 28 Connerton st.

Turners Falls, Mass.

K. P. Szimkonis, box 671

Shenandoah, Pa.

J. Rudminas, 236 N. West st.

Newark, N.J.

V. Ambravelyčia, 178 Ferry st.

E. St. Louis, Ill.

K. J. Baranauskas 457 Collinsville ave

ADRESAI

CENTRALISKŲ VIRŠININKŲ „VIENYBĖS
MYLĘTOJŲ“ DRAUGYSTĖS.

Pirmėdis: B. K. Balevičia,

3033 Quin st., Chicago, Ill.

Sekretorius: A. Ramanauskas,

122 Essex st., Lawrence, Mass.

Kasierius: A. J. Povilaika,

824 Bank st., Waterbury, Conn.

Knigynas: J. Simanavycius,

331 Barnes st., Plymouth, Pa.

Literatiškas Komitetas:

J. Baltrušaitis,

1815 Moyamensing ave.,

Philadelphia, Pa.

Jonas Ilgaudas,

3252 Halsted st., Chicago, Ill.

V. Szliakys,

119 E. Centre st., Shenandoah, Pa.

Tel. 2334 Greenpoint.
PUIKIAUSIA VIETA LIETUVIAMS
pas PETRA A. DRAUGELI.

Skanus alus, gardi arialka, elius, vi-
sokis vynas, kvepenčių cigarai, ir pri-
kuši užkandžiai. Salė dėl mitingų ir
veselių. Nepamirškit šios atsakani-
čiausios vienos, o busit užganėdinti.
73 GRAND STR. BROOKLYN, N. Y.
Palei Wythe Ave.

Naujas Telephonas No. 8208.

Jonas Dzedolikas
LIETUVIŠKAS GRABORIUS.

Karietas an-
veseilių, lai-
dotuvų ir
krikštynų.

Vežimai perkraustymui ir t.t.

509 Main st. KINGSTON, PA.

„Lietuvos Ukininkas“.

Laikečiai skiriamas darbo zmo-
nėms, eina kartą per savaitę, iš Vil-
nijaus, Lietuvoje.„Lietuvos Ukininkas“ rašoma apie
žymiausius Lietuvos reikalus, apie
žemės valdymą, apie valčiaus mo-
kyklas ir žmonių laisvę, apie vyriaus-
ybės darbus ir politiką ir t.t.Lietuvoje metams \$1.75
Amerikoje metams \$2.50Ant pamatymo vienas num. 5c.
Pinigus siužkite atstovui Amerikoje
po adresu:M. J. DAMIJONAITIS,
3252 So. Halsted st., Chicago, Ill.

Pirkite!

Farmas! Farmas!

Didžiausia Lietuviaška Kolonijai.

Amerikoje padavinta Nauja Lietu-
va, 35 lietuvių esame ten nusipirkę

farmas, 8 familių gyvenant ant tų

farmų. Mes ten gyvenant kvečiai-

me jus broliai, aplieškite miestus,

o ateikite pas mani farmų gyvena-

nematysite prastų laikų. Lauko

pas man yra keli tuksčiai akrių

geros žemės visokis jėvams, juo-

džiamis, molis, ir žvyrždės, parduo-

da po kiek kas nori akrių ant išmo-

kesčių per 10 metų, įmėkai mažai

tereriai, arti 3 geležinkelio ir prie-

pat portavo miesto Manistee - Michi-

gan, prekė žemos, po \$10.00 uz

akrą. Pasiskubinkite pirkti, kad

sventimauti nuo išpirktų. Kas norit

te pirk farmą atvažiuokite tiesiok

pas mane, o aš aprodysiu vias

pas žemes dovanai. Adresas:

ANTON KIEDIS,

Poacaek, Lake County,

Michigan.

„Dilgėlés“ ir
jų dovanos.

„Dilgėlés“ — visiems žinomas mė-
nesinis juoku, humoru ir satyros
laikraštis su žukongais paveikslais,
trečius metus einas. Jos neperbran-
gios (kaštuoja tik 1 dol. metams,
50c. pusei metų), tai gerai ir pasi-
platinusios kaip Amerikoj, taip
Anglijoj ir Lietuvoj. Bet kaip
dabar imas geriau eit, tai Dilgelių
Redakcija nusprendė douktui

dovanas naujiems skaitojamas.
Tai bus storokos knygutes su
paveikslais: 1) „Kirpišai“ — parašytā
Li-epuko (to paties ka parache-
„Davatkų gadinkas“ ir „Peklos
kantičias“, 2) „Vieناس republikos
karalius“ ir 3) „Amerikiečių cir-
kas“ (sorkes). Visas štatas tris knyg-
gas gaus tie, kurie užsirašys Dilgė-
lės vienems metams (nuo pirmadienio
išmetę metų): užsirašęs pusei metų
gaus tik dvi mažesnes knygutes.

Iš tikro, tai negirdetos knygelės ir
negirdetai didelės dovanos. Norint
gauti Dilgelių ir tas dovanas, reikia
užsirašyt vėliausiai iki Sekminių.

Pinigus siužtū adrisu:

„Dilgėlés“,
1815 Moyamensing ave.,
Philadelphia, Pa.

Pirkite!

Farmas!

Farmas!

Didžiausia Lietuviaška Kolonijai.

Amerikoje padavinta Nauja Lietu-
va, 35 lietuvių esame ten nusipirkę

farmas, 8 familių gyvenant ant tų

farmų. Mes ten gyvenant kvečiai-

me jus broliai, aplieškite miestus,

o ateikite pas mani farmų gyvena-

nematysite prastų laikų. Lauko

pas man yra keli tuksčiai akrių

geros žemės visokis jėvams, juo-

džiamis, molis, ir žvyrždės, parduo-

da po kiek kas nori akrių ant išmo-

kesčių per 10 metų, įmėkai mažai

tereriai, arti 3 geležinkelio ir prie-

pat portavo miesto Manistee - Michi-

gan, prekė žemos, po \$10.00 uz

akrą. Pasiskubinkite pirkti, kad

sventimauti nuo išpirktų. Kas norit

te pirk farmą atvažiuokite tiesiok

pas mane, o aš aprodysiu vias

pas žemes dovanai. Adresas:

ANTON KIEDIS,

Poacaek, Lake County,

Michigan.

Užsimu provomis Wilkes-Barre

ir Scranton ir teipgi pas skvairas, pa-

liudijimus (dovierastis) išrupinu

Rosijoj ir Lietuvos.

Daktoras Tiesas, Julian

Adwokatas ir Notary Public.

Ofisai: 3 N. Main st., Wilkes-Barre,

Pa., kasdien.

First National Bank, Olyphant, Pa.

Panedžialais ir Ketv. nuo 6 iki 7 vak.

J. J. PAUKSZTIS & CO.

224 E. Main st. PLYMOUTH, PA.

224 E

